

James S. A. Corey

KALIBÁNOVA VÁLKA

Expanze - kniha druhá

TRIFID

James S. A. Corey
Kalibánova válka

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Caliban's War
Copyright © 2012 by Daniel Abraham and Ty Franck
All rights reserved.
Translation © Jana Rečková, 2013
Cover © Daniel Dociu, 2014
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2014
ISBN 978-80-7387-724-8

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykaňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

KALIBÁNOVA VÁLKA

EXPANZE - KNIHA DRUHÁ

JAMES S. A. COREY

KALIBÁNOVA VÁLKA

EXPANZE - KNIHA DRUHÁ

JAMES S. A. COREY

Stanislav Juhaňák - Triton

Věnováno Besterovi a Clarkovi, díky nimž jsme tam, kde jsme

Prolog: Mei

„Mei,“ pravila slečna Carrie, „odlož prosím své kreslení. Je tu tvá matka.“

Trvalo jí pár vteřin, než pochopila, co učitelka říká; ne že by neznala ta slova – byly jí už čtyři, nebyla žádné batole –, ale protože jí nezapadala do světa, jak ho znala. Její matka pro ni nemohla přijít. Opustila Gannymeda a odešla žít na stanici Ceres, jelikož, jak to vyjádřil táta, potřebovala nějaký čas pro sebe. Potom se Mei rozbušilo srdce a pomyslela si: *Vrátila se.*

„Mami?“

Z místa, kde Mei seděla u svého zmenšeného malířského stojánku, jí ve výhledu do šatny bránilo koleno slečny Carrie. Ruce měla lepkavé od prstových barev, na dlaních jí vířila červená, modrá a zelená. Posunula se dopředu a hmátla po noze slečny Carrie, jednak aby ji trochu odsunula, jednak aby se jí lépe vstávalo.

„Mei!“ vykřikla slečna Carrie.

Mei se koukla na šmouhu od barvy na jejích kalhotách a spatřila na učitelčině široké tmavé tváři výraz potlačovaného hněvu.

„Omlouvám se, slečno Carrie.“

„V pořádku,“ odvětila učitelka přísným, napjatým tónem, který znamenal, že to v pořádku není, ale že za to Mei nepotrestá. „Běž si prosím umýt ruce a potom se vrať uklidit své místo. Tvoji práci sundám a můžeš ji dát matce. To má být pejsek?“

„To je vesmírná příšera.“

„Moc hezká vesmírná příšera. Tak už si běž umýt ruce, zlato.“

Mei přikývla, otočila se a utíkala do koupelny, halena kolem ní vlála jako cár zachycený ve větracím potrubí.

„A nesahej na stěny!“

„Omlouvám se, slečno Carrie.“

„Dobře. Prostě to očisti, až se umyješ.“

Pustila vodu naplno, barevné víry kvapně opouštěly její kůži. Prováděla příslušné pohyby sušení rukou a nestarala se, jestli z ní náhodou nekape voda. Připadalo jí, jako by se nějak změnila gravitace a místo

k podlaze ji táhla směrem ke dveřím a předsíni. Ostatní děti, na něž se její vzrušení přeneslo, přihlížely, jak Mei z větší části sedřela ze stěny otisky prstů, kvapně nacpala kelímky s barvami na jejich místa do krabice a šoupla ji na polici. Přetáhla si halenu přes hlavu, ani nečekala, až jí s tím slečna Carrie pomůže, a nacpala ji do recyklačního kontejneru.

V předsíni stála slečna Carrie s dalšími dvěma dospělými, ale žádná z těch osob nebyla máma. Jedna z nich, žena, kterou Mei neznala, opatrně držela v ruce obrázek vesmírné příšery a na tváři měla zdvořilý úsměv. Druhý dospělý byl doktor Strickland.

„Ne, hygienu zvládá velmi dobře,“ říkala slečna Carrie. „Jen tu a tam dojde k nějaké malé nehodě, to víte.“

„No ovšem,“ opáčila žena.

„Mei!“ Doktor Strickland se sehnul, až byl sotva vyšší než ona. „Jak se má moje malá oblíbenkyně?“

„Kde je...“ začala, ale než mohla vyslovit *maminka*, chytil ji doktor Strickland do náruče. Byl větší než táta a voněl solí. Naklonil ji dozadu a polechtal ji pod žebry, takže se tolik smála, až už nemohla mluvit.

„Velice vám děkuji,“ řekla žena.

„Bylo mi potěšením.“ Slečna Carrie ženě potřásla rukou. „Moc ráda jsem Mei měla ve třídě.“

Doktor Strickland Mei dál lechtal, dokud dveře školky za nimi nedokončily zavírací cyklus. Pak Mei konečně chytila dech.

„Kde je maminka?“

„Čeká na nás,“ odpověděl doktor Strickland. „Hned tě za ní zavedeme.“

Novější z chodeb Ganymedu byly přepychově široké a vzduchové recyklátory sotva běžely. Z tuctů hydroponických květináčů vyrůstaly čepele vějířovitých listů palmy arekové. Po stěnách se plazily žlutozeleně pruhované listy potosu a pod tím vším trčely jednoduché tmavozelené tchyniny jazyky. LED osvětlení zářilo v plném spektru zlatě a bíle. Táta říkal, že přesně takhle vypadá sluneční světlo na Zemi, a Mei si tu planetu představovala jako obrovskou složitou spleť rostlin a chodeb, nad nimiž slunce svítí v čárách na jasně modrém stropě-nebi, a člověk může přelézt stěny a skončit kdekoli.

Položila hlavu doktoru Stricklandovi na rameno, dívala se mu přes záda a jmenovala každou rostlinu, kterou minuli. *Sansevieria trifasciata*. *Epipremnum aureum*. Táta se vždycky zazubil, když ta jména řekla správně. Když to dokázala sama, cítila, jak se její tělo uklidňuje.

„Ještě nějaké další?“ zeptala se žena. Byla hezká, ale Mei se nelíbil její hlas.

„Ne,“ odvětil doktor Strickland. „Tady Mei je poslední.“

„*Chysalidocarpus lutescens*,“ pokračovala Mei.

„Tak dobře,“ pravila žena, a pak ještě jednou, měkčeji: „Tak dobře.“

Čím víc se blížili k povrchu, tím byly chodby užší. Starší tunely se zdály špinavější, přestože tu vlastně žádná špína nebyla. To jen že byly víc opotřebované. Ubytovny a laboratoře blízko povrchu představovaly místo, kde žili Meini prarodiče, když přišli na Ganymeda. V těch dobách hlouběji ještě nic neexistovalo. Vzduch tady zvláštěně páchl a recyklátory pořád běžely, hučely a bouchaly.

Dospělí spolu nemluvili, ale doktor Strickland si tu a tam vzpomněl, že je s nimi Mei, a kladl jí otázky: Který kreslený film ze staničního vysílání se jí nejvíc líbí? Kdo je její nejlepší kamarád ve školce? Co měla dnes k obědu? Mei čekala, že začne s těmi druhými otázkami, s těmi, které jí vždycky dával potom, a měla odpovědi připravené.

Neškrábe tě v krku? Ne.

Budíš se v noci zpocená? Ne.

Nemělas tento týden v kakání žádnou krev? Ne.

Brala sis léky dvakrát denně? Ano.

Ale tentokrát jí doktor Strickland žádnou z nich nepoložil. Chodby, jimiž procházeli, byly pořád starší a užší, až se žena musela zařadit za ně, aby se jim mohli vyhnout lidé, kteří šli opačným směrem. Stále si nesla v ruce Mein obrázek stočený do roličky, aby se nezmačkal.

Doktor Strickland se zastavil u neoznačených dveří, přendal si Mei na druhý bok a z kapsy kalhot vytáhl ruční terminál. Zadal cosi do programu, jaký Mei nikdy předtím neviděla, dveře spustily otevírací cyklus s drsnými praskavými zvuky jako ze starého filmu. Chodba, do níž vstoupili, přetékala všelijakým haraburdím a starými kovovými krabicemi.

„Tohle není nemocnice,“ poznamenala Mei.

„Je to zvláštní nemocnice,“ opravil ji doktor Strickland. „Tady jsi asi ještě nebyla, vid’?“

Mei to jako nemocnice nepřipadalo. Vypadalo to tu jako v jednom z těch opuštěných tunelů, o nichž občas mluvil táta. Pozůstatky prostorů z dob, kdy byl Ganymedes nově vybudován, které už nikdo nepoužívá, leda jako sklady. Tento tunel měl na konci jakousi přechodovou komoru, a když jí prošli, vypadalo to už o něco víc jako v nemocnici. Rozhodně byly chodby čistší a ve vzduchu se vznášela vůně ozónu jako v dekontaminačních buňkách.

„Mei! Ahoj, Mei!“

Byl to jeden z těch velkých chlapců, Sandro. Bylo mu skoro pět. Mei na něj zamávala, když s ní doktor Strickland procházel kolem. Hned se cítila trochu líp, když věděla, že tu jsou i velcí kluci. Jestliže tu byli, pravděpodobně bylo všechno v pořádku, i když ta žena, doprovázející doktora Stricklanda, nebyla její matka. Což jí připomnělo...

„Kde je maminka?“

„Brzy za ní půjdeme,“ odpověděl doktor Strickland. „Jenom nejdřív musíme udělat pár věcí.“

„Ne,“ řekla Mei. „Já to nechci.“

Donesl ji do místnosti, která se podobala vyšetřovně, až na to, že tu na stěnách chyběli lvíci z kreslených filmů a stoly neměly tvar smějících se hrochů. Doktor Strickland ji posadil na ocelový vyšetřovací stůl a pohladil ji po hlavě. Mei si založila ruce a zamračila se.

„Chci maminku,“ opakovala a vydala netrpělivý zvuk, jaký vždycky vydával táta.

„No, tak tady počkej a já uvidím, co se s tím dá dělat,“ pravil doktor Strickland s úsměvem. „Umeo?“

„Myslím, že bychom mohli vyrazit. Ještě to ověřit na velitelství, naložit, a startujeme.“

„Jdu to ohlásit. Zůstaňte tady.“

Žena přikývla a doktor Strickland vyšel dveřmi ven. Podívala se dolů na Mei a její hezká tvář se vůbec neusmívala. Mei se vůbec nelíbila.

„Chci svůj obrázek,“ prohlásila Mei. „Není pro vás. Je pro maminku.“

Žena pohlédla na obrázek ve své ruce, jako by zapomněla, že ho má. Rozvinula ho.

„To je vesmírná příšera pro maminku,“ vysvětlila Mei. Tentokrát se žena usmála. Zvedla obrázek a Mei po něm chňapla. Trochu přitom papír pomačkala, ale nedbala na to. Znovu si založila ruce, zamračila se a zavrčela.

„Ty máš ráda vesmírné příšery, dítě?“ zeptala se žena.

„Já chci maminku.“

Žena přistoupila blíž. Voněla po umělých květinách a měla tenké prsty. Zvedla Mei a postavila ji na podlahu.

„Pojď, dítě,“ pravila. „Něco ti ukážu.“

Žena pooděšla a Mei na chvíli zaváhala. Neměla tu ženu ráda, ale ještě méně se jí zamlouvalo zůstat sama. Následovala ji. Žena prošla krátkou chodbou, u velkých kovových dveří, podobných starodávné přechodové komoře, vytukala kód, a když se otevřely, vešla. Mei za ní.

V místnosti za dveřmi bylo chladno a Mei se tam nelíbilo. Nestál tam žádný vyšetřovací stůl, jenom velká skleněná skříň jako akvárium na ryby, až na to, že byla uvnitř suchá a ta věc, která seděla uvnitř, nebyla žádná ryba. Žena Mei pokynem pobídla, ať jde blíž, a když se dívka přiblížila, ostře zatukala na sklo.

Věc uvnitř při tom zvuku vzhlédla. Byl to člověk, ale nahý a jeho kůže moc nevypadala jako kůže. Oči mu modře zářily, jako by mu v hlavě planul oheň. A s jeho rukama něco nebylo v pořádku.

Natáhl se ke sklu a Mei začala křičet.

Kapitola první: Bobbie

„Snoopy je zase venku,“ řekl vojín Hillman. „Jeho velící důstojník na něj zaručeně musí být naštvaný.“

Zbrojní seržantka marťanského Sboru vesmírné pěchoty Roberta Draperová zvaná Bobbie si upravila zvětšení na displeji v přilbě a pohlédla směrem, kam ukazoval Hillman. O pětadvacet metrů dál četa čtyř mariňáků Spojených národů dupala kolem své předsunuté základny ve světle obřího skleníku, který střežili. Skleníku prakticky zcela totožného s dómem, který momentálně hlídal její oddíl.

Jeden z mariňáků SN měl po stranách přilby černé šmouhy, které připomínaly uši bígla.

„Jo, to je Snoopy,“ pravila Bobbie. „Zatím byl na všech obchůzkách. To by mě zajímalo, co provedl.“

Při strážní službě kolem skleníků na Ganymedu člověk musel dělat všechno pro to, aby si něčím zaměstnal mysl. Včetně úvah o životech mariňáků na druhé straně.

Druhá strana. Před osmnácti měsíci žádné strany nebyly. Vnitřní planety se chovaly jako jedna velká, šťastná, mírně dysfunkční rodina. Pak vypukla ta záležitost s Erotem, a teď si sluneční soustavu rozdělily dvě supersíly a žádná z nich se nehodlala vzdát měsíce Ganymedu, obilnice Jupiterovy soustavy.

Jako měsíc s jakous takous magnetosférou představoval jediné místo, kde v nelítostné radiaci Jupiterova pásu mohla vůbec obstát skleníková úroda, a i tak musely být dómy a habitaty stíněny kvůli ochraně civilního obyvatelstva před osmi remy denně, jimiž Jupiter povrch svého měsíce spaloval.

Bobbiina ochranná výstroj byla navržena tak, aby v ní voják mohl projít kráterem po nukleární bombě několik minut po výbuchu. Také docela slušně dokázala Jupiteru zabránit v usmažení marťanských mariňáků.

Za pozemskými vojáky na hlídce zářila kupole jejich skleníku v pruhu slabého slunečního světla, zachyceného obřími orbitálními zrcadly. I s těmi by většina pozemských rostlin zahynula na nedostatek sluneč-

ního svitu. Jedině silně modifikované odrůdy vytvořené ganymedskými vědci mohly doufat, že přežijí při tenkém pramínku světla, jímž je zrcadla napájela.

„Slunce brzy zapadne,“ řekla Bobbie a nepřestávala přitom pozorovat pozemské mariňáky mimo jejich malou strážní budku. Věděla, že oni ji sledují právě tak pozorně. Kromě Snoopyho ještě rozeznávala toho, kterému říkali Kraťas, protože on či ona určitě neměl nebo neměla víc než metr a čtvrt. Zajímalo by ji, jakou má ona sama tam u nich přezdívku. Možná Velká zrzka. Její ochranné brnění stále neslo maskovací zbarvení marsovského povrchu. Nebyla ještě na Ganymedu dost dlouho, aby si ho stihla dát přemalovat na šedobíle flekaté.

Během následujících pěti minut orbitální zrcadla jedno po druhém zablikala a pohasla; Ganymedes se na několik hodin dostal za Jupitera. Záře skleníku za jejími zády změnila barvu na chemicky modrou, když se zapnulo umělé osvětlení. Celkově se úroveň světla příliš nesnížila, stíny se však zvláště, byť nenápadně, posunuly. Slunce nahoře – odtud ani ne kotouč, spíš pouze nejjasnější hvězda – naposled zasvítilo, než zašlo za okraj Jupitera, a na okamžik bylo slabě vidět prstenec planety.

„Už se vracejíte dovnitř,“ oznámil desátník Travis. „Snoopy tvoří zadní voj. Chudák. Můžeme už taky zalézt?“

Bobbie se rozhlédla po špinavém, beztvarem ganymedském ledu. I ve své high-tech výstroji teď vnímala mrazivý chlad měsíce.

„Nee.“

Její oddíl brblal, ale seřadil se. Vedla je pomalým šouravým pochodem pro nízkou gravitaci kolem kupole. Kromě Hillmana a Travise měla v téhle hlídce vojína zelenáče jménem Gourab. Přestože byl u maríny dohromady asi tak minutu a půl, brblal stejně hlasitě jako zbylí dva, včetně táhlého přízvuku Mariner Valley.

Nemohla jim to vyčítat. Byla to práce pro práci. Così, čím se vojáci Marsu na Ganymedu zabývali, aby měli co dělat. Jestliže se Země rozhodne, že potřebuje Ganymeda výhradně pro sebe, čtyři pěšáci, pochodující kolem skleníku, to nezastaví. S tucty válečných lodí ze Země i z Marsu v napjatém patovém postavení na oběžné dráze pozná pěchota dole propuknutí konfliktu, až když začnou padat bomby.

Po její levé straně se dóm zvedal téměř do půlkilometrové výše: trojhranné skleněné panely, oddělené měděně lesklými podpěrami, jež z celé konstrukce dělaly mohutnou Faradayovu klec. Dovnitř některé z kupolí se Bobbie jakživa nedostala. Byla sem vyslána z Marsu v rámci obrovského přívalu vojska na vnější planety a prakticky od prvního dne

chodila na pěší hlídky na povrch. Ganymedes pro ni představoval kosmodrom, malou základnu mariňáků a ještě menší předsunutou stanici, která byla momentálně jejím domovem.

Jak se tak šinuli kolem dómu, sledovala Bobbie nevýraznou krajinu. Ganymedes se příliš neměnil, nedošlo-li k nějaké katastrofě. Jeho povrch se skládal převážně z křemičitanového kamení a ledu o pouhých pár stupňů teplejšího než vesmír. Atmosféra byla tak chudá na kyslík, že se mohla vydávat za vakuum. Neprobíhala tu žádná eroze, neuplatňovaly se vlivy počasí. Povrch se měnil, jediné když na něj dopadaly kameny z vesmíru, nebo když se teplá voda z tekutého jádra provalila ven a vytvořila jezera s krátkou životností. Ani k jedné z těchto událostí nedocházelo moc často. Doma na Marsu vítr a prach měnily krajinu z hodiny na hodinu. Tady mohla pochodovat ve vlastních stopách z předešlého dne, i toho před ním. A kdyby se nevrátila, ty stopy ji přežijí. Sama pro sebe si myslela, že je to trochu strašidelné.

Obvyklými hladkými sykoty a tichým klepáním, které vydával její oblek, vybavený posilovači, se začalo prodírat rytmické skřípění. Zpravidla měla displej v přilbě nastavený na minimum. Jinak se mohlo stát, že kvůli nahromadění informací mariňák věděl úplně všechno, jen ne to, co bylo právě před ním. Teď si za použití mrkání a pohybů očí přivolala příslušné údaje a listovala v diagnostických tabulkách. Žlutá kontrolka ji varovala, že v ovladači levého kolena skafandru dochází hydraulická kapalina. Někde musí unikat, ale pomalu, protože oblek nemůže trhlinu najít.

„Hej, hoši, počkejte chvílku,“ zavolala. „Hilly, máš v batohu zásobní hydraulickou kapalinu?“

„Jo.“ Hillman už ji vyndával.

„Stříkni mi do levého kolena, buď tak hodný.“

Hillman si dřepł před ní a pracoval na jejím skafandru, Gourab a Travis mezitím vedli spor, který se zřejmě týkal sportu. Bobbie je přestala poslouchat.

„Tenhle oblek je starožitnost,“ mýnil Hillman. „Fakt by sis měla pořídit upgrade. Tyhle věci se prostě budou stávat pořád častěji, víš.“

„Jo, to bych měla,“ přisvědčila Bobbie. Ale to se snáz řeklo, než udělalo. Bobbie neměla postavu, která by se vešla do standardního skafandru, a u maríny ji vždycky div nenutili proskakovat hořícími obručemi, kdykoli žádala o nový na míru. Měřila něco přes dva metry, jen lehce přesahovala průměr mužské populace Marsu, jenomže zčásti díky polynéským předkům vážila v jednom gé přes sto kilo. Nic z toho nebyl tuk, ale kdy-

koli jenom prošla kolem váhy, její svaly jako by pokaždé o něco narostly. Jako příslušnice vesmírné pěchoty pochopitelně trvale posilovala.

Oblek, který měla teď, byl po dvanácti letech aktivní služby první, který jí skutečně seděl. A přestože už se na něm začínalo projevovat stáří, bylo jednodušší udržovat ho v provozu než prosit a škemrat o nový.

Hillman si už ukládal nástroje, když se s praskáním ozvalo Bobbiino rádio.

„Základna čtyři volá hráče. Ozvi se.“

„Slyším, čtyřko,“ odpověděla Bobbie. „Tady hráč jedna. Pokračuj.“

„Kde vězíte, chlapi? Máte půl hodiny zpoždění a nám se tady něco podělalo.“

„Promiň, čtyřko, problém s výstrojí,“ ohlásila Bobbie a lámala si hlavu, co se sakra může díť, ale zase ne tolik, aby se na to vyptávala na otevřeném kanále.

„Ihned se vraťte na základnu. Na stanici SN se střílelo. Chystáme se k uzavření.“

Bobbie chvílku trvalo, než si to srovnala v hlavě. Viděla, jak na ni její muži civí se směsí zmatku a obav.

„Ehm, hoši ze Země na vás střílejí?“ zeptala se nakonec.

„Ještě ne, ale vypálili. Hodte sebou a vraťte se.“

Hillman se zvedl na nohy. Bobbie ohnula koleno, na diagnostickém displeji jí zazářila zelená. Poděkovala Hillymu pokývnutím a řekla: „Poklusem zpět na základnu. Běžte.“

Bobbie a její oddíl byli ještě půl kilometru od základny, když se spustil všeobecný poplach. Displej v přilbě se jí sám od sebe rozsvítil a přešel do bojového modu. Senzorový systém se aktivoval a začal vyhledávat nepřátelskou činnost; kvůli dokonalému přehledu se napojil na satelity. Uslyšela cvaknutí, jak se pistole, zabudovaná do pravé paže obleku, přepnula do modu volné palby.

Kdyby došlo k orbitálnímu bombardování, už by bylo slyšet tisíce alarmů, ale stejně se neubránila pohledu na oblohu. Žádné záblesky, žádné dráhy po střelách. Nic, jen obrovská masa Jupitera.

Bobbie vyrazila dlouhými kymácivými skoky směrem k základně, oddíl ji beze slova následoval. Člověk vycvičený v používání skafandru s posilovači v nízké gravitaci dokáže rychle zdolat velké vzdálenosti.

Základna se objevila na dohled za křivkou skleníkového domu během pár vteřin, a o dalších pár vteřin později se ukázala i příčina poplachu.

Pěchota Spojených národů útočila na marfanskou základnu. Rok trvající studená válka přešla v horkou. Někde v nitru, hluboko pod mentálním chladem výcviku a disciplíny, byla Bobbie překvapena. Ve skutečnosti nečekala, že ten den přijde.

Zbytek jejího oddílu se mimo základnu rozmístil do obranné linie proti pozicím SN. Kdosi vytáhl ven *Yojimba* a čtyřmetrový bojový robot se tyčil nad mariňáky jako nějaký bezhlavý obr ve zbroji, jeho masivní kulomet pomalu sledoval pohyb blížících se pozemských vojáků. Oddíl SN o překot zdolával těch 2 500 metrů mezi základnami.

Proč nikdo nemluví? ptala se v duchu. Mlčení její čtyř bylo děsivé.

A pak, přesně když se její oddíl dostal do palebné linie, zapištěl na ni skafandr varování. Pohled z ptačí perspektivy jí zmizel, ztratila spojení se satelitem. Přehled životních funkcí a stavu výstroje týmu byl také pryč, propojení se skafandry ostatních odříznuto. Utichl i slabý statický šum a zanechal po sobě ticho, které působilo mnohem znepokojivěji.

Pomocí signálů rukama rozmístila své lidi na pravé křídlo, pak pokračovala dál podél linie, aby vyhledala poručíka Givense, svého velícího důstojníka. Zahlédla jeho skafandr vpravo od středu, stál téměř pod *Yojimbem*. Doběhla k němu a přiložila svou přilbu k jeho.

„Co se to kurva děje, poručíku?“ zařvala.

Věnoval jí podrážděný pohled a zakřičel: „Váš odhad je stejně dobrý jako můj. Nemůžem jim říct, ať ustoupí, kvůli tomu rušení, a vizuální varování ignorují. Než vypadlo rádio, dostal jsem povolení pálit, jestliže se k našim pozicím přiblíží na půl kilometru.“

Bobbie měla ještě asi dvě stě dalších otázek, ale vojáci SN za několik vteřin dosáhnou té půlkilometrové hranice, a tak se rozběhla zpátky na pravé křídlo ke svým. Cestou dala počítači ve skafandru za úkol spočítat blížící se síly a označit je jako nepřátelské. Oblek oznámil sedm cílů. Méně než třetina vojáků ze základny.

Tohle nedává smysl.

Přikázala počítači v obleku zobrazit na displeji čáru ve vzdálenosti pěti set metrů. Neřekla svým hochům, že jde o zónu volné palby. To nebylo potřeba. Začnou pálit, až vystřelí ona, a nebudou se vyptávat proč.

Vojáci Spojených národů překročili kilometrovou hranici, stále však nevypálili ani jediný výstřel. Blížili se ve volné formaci, šest v nepravdělné frontě a sedmý asi sedmdesát metrů za nimi. Displej v jejím skafandru jí automaticky vybral v nepřátelské řadě jako nejbližší cíl po-

stavu nejvíc vlevo. Così se jí na tom nezdálo, proto zrušila automatiku, sama zvolila cíl – vojáka vzadu – a dala příkaz ke zvětšení.

Drobná postavička se jí v zaměřovací síti náhle rozrostla. Po zádech jí přeběhl mráz, přidala zvětšení.

Tvor, který se hnal za šesti mariňáky SN, neměl skafandr. Ani se nedalo říct, že šlo o člověka. Kůži měl pokrytou chitinovými pláty podobnými velkým černým šupinám. Jeho hlava, to byl přímo děs; měla nejméně dvojnásobnou velikost a pokrývaly ji podivné trčící výrůstky.

Ale nejděsivější ze všeho byly jeho ruce, příliš velké v porovnání s tělem, příliš dlouhé na svou šířku. Byly to ruce z dětské noční můry. Ruce trolla pod postelí nebo ježibaby, která se vkrádá dovnitř oknem. Ohýbaly se a chmataly do prázdna s neutuchající horečnou energií.

Pozemské síly neútočily. Ustupovaly.

„Zastřelte tu věc, co je honí!“ zaječela Bobbie jen tak, na nikoho určitého.

Než mohli vojáci SN překročit půlkilometrovou čáru, což by přimělo Marfany k palbě, tvor je dostihl.

„Ach, doprdele,“ zašeptala Bobbie. „Doprdele.“

Ta věc chytila nestvůrnými rukama jednoho z vojáků a přetrhla ho vpůli jako papír. Titanokeramická zbroj se rozervalo stejně snadno jako tělo pod ní, vyvalily se různé součástky, jak kousky techniky, tak měkké lidské vnitřnosti, a dopadly na led. Zbýlých pět vojáků pádilo ještě rychleji, ale příšeru, která je pronásledovala, první zabití sotva zpomalilo.

„Zastřelte to, zastřelte to, zastřelte to!“ hulákala Bobbie a zahájila palbu. Její výcvik spolu s technologiemi bojového skafandru z ní dělaly neobyčejně výkonný stroj na zabíjení. Jakmile její prst stiskl spoušť zabudované zbraně, začala na netvora svištět řada dvoumili-metrových průbojných střel rychlostí vyšší než tisíc metrů za sekundu. Vypálila na něj během vteřiny padesát dávek. Tvor představoval relativně pomalý cíl o velikosti člověka, běžící přímo. Bobbiin zaměřovací systém dokázal provádět balistické korekce do té míry, že by mohla trefit pingpongový míček v nadzvukové rychlosti. Každá střela netvora zasáhla.

Vůbec mu to nevadilo.

Střely jím prošly a patrně ani nijak zvlášť nezpomalily, než jeho tělo opustily. Z každé rány místo krve vyrazila sprška černých vláken a dopadla na sníh. Bylo to jako střílet do vody. Rány se prakticky uzavíraly rychleji, než vznikaly; jediné černá vlákna, jež se za tvorem táhla, ukazovala, že byl skutečně zasažen.

A potom chytil druhého vojáka SN. Místo co by ho roztrhal na kusy jako předchozího, zatočil s ním a mrštil Pozemšťanem v plné zbroji – mohl vážit přibližně pět set kilo – k Bobbie. Displej v její přilbě sledoval vojáka na jeho obloukovité dráze vzhůru a ochotně se podělil o informaci, že netvor hodil vojákem nikoli směrem k ní, ale přímo *na ni*. S velmi plochou trajektorií. Což znamenalo hodně rychle.

Vrhla se střemhlav stranou, nejrychleji, jak jí objemný oblek dovolil. Nešťastný mariňák SN to napálil do Hillmana, který stál vedle ní, a vmžiku byli oba ti tam, letěli a odráželi se od ledu ve smrtící rychlosti.

Než se stačila obrátit zpátky, zabil netvor dva další pozemské vojáky.

Celá marťanská linie spustila palbu, včetně *Yojimbova* těžkého kulometu. Dva zbylí Pozemšťané se rozdělili a utkali šikmo od útočníka, pokoušejíce se poskytnout Marťanům volné pole pro střelbu. Netvor byl zasažen stokrát, tisíckrát. Dával se dohromady v plné rychlosti, nepatrně zpomalil, jen když těsně u něj vybuchl jeden z *Yojimbových* granátů.

Bobbie už byla zase na nohou a připojila se k palbě, ale nic tím neměnila. Tvor narazil do marťanské řady, zabil dva mariňáky rychleji, než dokázala prostým okem sledovat. *Yojimbo* sklouzl stranou mnohem hbitěji, než by se od stroje jeho rozměrů dalo čekat. Bobbie si pomyslela, že ho určitě řídí Sa'id. Chlubil se, že by s ním dokázal zatancovat tango, kdyby se mu zachtělo. Ale ani to nepomohlo. Ještě než mohl Sa'id vypálit z robotova kanónu střelu z bezprostřední blízkosti, netvor k němu z boku přiskočil, chytil dvířka pilota a vyrval je ze závěsů. Sa'id byl vytržen z postroje a vržen přímo nahoru do výšky šedesáti metrů.

Ostatní mariňáci začali ustupovat a po celou dobu přitom pálili. Bez rádia nebylo jak ústup koordinovat. Bobbie zjistila, že běží spolu se všemi zbylými vojáky k dómu. Malá a vzdálená část jejího mozku, která ještě nepodléhala panice, věděla, že sklo a kov kupole nemůže poskytnout žádnou ochranu proti něčemu, co dokáže rozervat ozbrojeného muže vedví a roztrhat na kusy devítitunového robota. Ta část její mysli také rozpoznala marnost veškeré snahy překonat vlastní hrůzu.

Když konečně našla vnější vstup do skleníku, zůstal s ní jen jediný mariňák. Gourab. Takhle zblízka mu viděla skrz zpevněné sklo přilby do obličeje. Ječel na ni něco, co neslyšela. Začala se k němu naklánět, aby se jejich hledí dotkla, ale vtom ji strhl dozadu a srazil na led. Bušil do ovládání dveří kovovou pěstí, snažil se násilím prodrat dovnitř, netvor ho však chytil a jedním ledabylým máchnutím mu odloupl přilbu. Gourab chvíli stál s tváří ve vakuu, mrkal očima a otevíral ústa v neslyšném výkřiku; potom mu netvor utrhl hlavu právě tak lehce jako předtím přilbu.

Obrátil se a pohlédl na Bobbie, která ještě ležela na zádech.

Zblízka viděla, že má zářivě modré oči. Žhnoucí, elektrická modř. Byly překrásné. Zvedla pušku a asi půl vteřiny držela spoušť, než si uvědomila, že jí už dávno došla munice. Tvor si prohlížel její zbraň s výrazem zvědavosti, na to by přísahala, pak se jí podíval do očí a naklonil hlavu na stranu.

Tak je to tady, pomyslela si. Takhle tedy sejdou ze světa, a nikdy se nedozvím, co to způsobilo a proč. Se smrtí se dokázala vypořádat. Ale umřít bez jakékoli odpovědi jí připadalo nesmírně kruté.

Tvor udělal krok k ní, zastavil se a otrásl. Z oblasti pasu mu vypučel další pár rukou a svíjel se ve vzduchu jako chapadla. Hlava, už tak groteskně velká, jako by ještě opuchla. Modré oči zářily stejně jasně jako světla v dómech.

A pak příšera vybuchla v ohnivou kouli, která Bobbie odhodila přes led a mrštila jí o nízký hřeben tak tvrdě, že protinázarový gel ve skafandru ztuhl a uvěznil ji na místě.

Zůstala ležet na zádech a pozvolna ztrácela vědomí. Noční nebe nad ní se rozzářilo světly. Lodi na oběžné dráze po sobě střílely.

Zastavte palbu, pomyslela si, jako by se to pokoušela vtisknout do temnoty. Oni jen ustupovali. Zastavte palbu. Její rádio stále nefungovalo, její skafandr byl mrtvý. Nemohla nikomu sdělit, že vesmírná pěchota Spojených národů neútočila.

Ani to, že útočilo něco úplně jiného.

Kapitola druhá: Holden

Kávovar byl zase porouchaný.

Už zase.

Jim Holden zmáčkl červené tlačítko pro vaření ještě několikrát, i když věděl, že to nepomůže, ale nedokázal si to odpustit. Mohutný naleštěný kávovar, projektovaný tak, aby uspokojil martánskou posádku, odmítal vyrobit byť jediný šálek. Ani nevydával patřičný zvuk. Nejenže odmítal vařit; vůbec se o to *nepokoušel*. Holden zavřel oči. Ve spáncích se mu sbírala bolest hlavy z nedostatku kofeinu. Uhodil do tlačítka na panelu ve stěně a otevřel ložní komunikátor.

„Amosi,“ řekl.

Komunikátor nefungoval.

Zmocňoval se ho pocit absurdity. Zmáčkl několikrát tlačítko společného kanálu. Nic. Otevřel oči a viděl, že panel vůbec nesvítí. Otočil se a zjistil, že zhasla i světla na ledničce a troubách. Nešlo jen o kávovar; tady otevřeně stávkovala celá kuchyně. Holden pohlédl na jméno lodi *Rosinante*, nově vytištěné na stěně, a prohlásil: „Zlato, proč mi ubližuješ, když já tě tolik miluju?“

Vyndal ruční terminál a zavolal Naomi.

Po chvíli se konečně ozvala. „Hm, haló?“

„Kuchyň nefunguje, kde je Amos?“

Odmlika. „Ty mě voláš z kuchyně? Když jsme na jedné lodi? A panel ve stěně máš krok od sebe?“

„Nástěnný panel v kuchyni taky nefunguje. Když jsem řekl, že nefunguje kuchyň, nebyla to básnická hyperbola. Znamenalo to doslova, že tady nepracuje ani jediná věc. Zavola jsem ti, protože ty nosíš terminál u sebe, zatímco Amos ho nenosí skoro nikdy. A taky proto, že mi nikdy neříká, na čem zrovna pracuje, ale tobě to prozradí pokaždé. Takže, kde je Amos?“

Naomi se zasmála. Byl to rozkošný zvuk a vždycky dokázal na Holdenově tváři vyloudit úsměv. „Povídal, že bude někde vyměňovat dráty.“

„A tobě tam jde elektřina? Nebo se někam nekontrolovaně řítíme a vy se pokoušíte vymyslet, jak mi to šetrně sdělit?“

Z Naomina konce slyšel klepání. Při práci si pro sebe pobrukovala.

„Nee,“ odvětila. „Jediná oblast bez proudu je zřejmě kuchyně. Kromě toho Alex říká, že do boje s vesmírnými piráty máme ještě hodinu. Nechceš zajít na velitelskou palubu a zabojovat si s piráty?“

„Nemůžu se jim postavit bez kávy. Jdu si najít Amose,“ pravil Holden, zavěsil a strčil si terminál zpátky do kapsy.

Přesunul se k žebří, který se táhl kýlem lodi, a přivolal výtah. Prchající pirátská loď snesla dlouhodobě let s přetížením pouhého jednoho gé, takže Holdenův pilot Alex Kamal s nimi letěl při 1,3 g, aby pirátům odřízl cestu. Při zrychlení přes 1 g bylo používání žebříku nebezpečné.

Během pár vteřin se s břinknutím otevřel průlez v palubě a výtah se mu se zakvílením zastavil u nohou. Vstoupil na jeho plošinu a zmáčkl tlačítko stroje. Výtah se začal zvolna plazit šachtou, průlezy se před ním otvíraly a za ním zase zavíraly.

Amos Burton se nacházel v dílně o jednu palubu nad stroje. Na pracovním stole před ním leželo napůl rozebrané na pohled složité zařízení, na němž usilovně pracoval pistolovým pájedlem. Měl na sobě šedivou kombinézu, která mu byla o pár čísel menší, s vyšším starým názvem lodi *Tachi* na zádech.

Holden zastavil výtah a oznámil mu: „Amosi, kuchyň nefunguje.“

Amos netrpělivě mávl jednou mohutnou paží, aniž by přerušil práci. Holden vyčkával. Po několika vteřinách pájení Amos konečně odložil nástroj a obrátil se.

„Jo, nefunguje, protože jsem odtamtud vytáhl tenhle mrňavej klump,“ pravil a ukázal na zařízení, na němž pracoval.

„Můžeš to dát zase zpátky?“

„Nee, teda ne hned teď. Eště s tím nejsem hotovej.“

Holden vzdychl. „Je to tak důležité, že musíš vyřadit z provozu kuchyň těsně před střetnutím s bandou krvežíznivých vesmírných pirátů? Protože mě opravdu začíná bolet hlava a moc rád bych si dal šálek kávy, chápeš, jako ještě před bitvou.“

„Jo, bylo to důležitý,“ řekl Amos. „Mám to vysvětlovat? Nebo na to stačí moje slovo?“

Holden kývl. Po době strávené v pozemském loďstvu se mu nijak nestýskalo, jen tu a tam si s jistou nostalgií vzpomněl na absolutní dodržování řetězce velení. Na *Rosinantě* byl titul ‚kapitán‘ definován značně mlhavě. Vyměňovat dráty, to byla Amosova práce, a představa, že by o tom měl pokaždé informovat Holdena, se mu moc nezamlouvala.

Holden to nechal plavat.

„Tak jo,“ řekl. „Ale měls mě předem varovat. Bez kafe budu fakt nevrlý.“

Amos se zazubil a posunul si čapku na téměř holé hlavě.

„Sakra, kapitáne, v tom vám můžu pomoci,“ prohlásil, sáhl za sebe a vyndal zevnitř z lavice mohutnou termosku. „Udělal jsem si nouzovou zásobu, než jsem kuchyň vypnul.“

„Amosi, omlouvám se za všechny ty ošklivé věci, co jsem si o tobě právě teď myslel.“

Amos nad tím mávl rukou a obrátil se zpět ke své práci. „Vemte si to. Já už šálek měl.“

Holden vlezl do výtahu a vyjel s ním na velitelskou palubu, termosku si držel oběma rukama jako svou záchranu.

Naomi se usadila u senzorového a komunikačního panelu a sledovala, jak pokračuje pronásledování prchajících pirátů. Holden na první pohled poznal, že jsou mnohem blíž než podle posledního odhadu, který obdržel. Připoutal se do velitelského křesla. Otevřel příruční skříňku, a jelikož očekával, že se v blízké budoucnosti ocitnou v nízké gravitaci nebo i ve volném pádu, vyndal si picí baňku na kávu.

Naplnil si ji savičkou z termosky a poznamenal: „Dotahujeme se na ně pěkně fofrem. Co se děje?“

„Pirátská loď trochu zpomalila ze svého původního zrychlení o jednom gé. Před pár minutami zvolnili na půl gé a před minutou přestali zrychlovat úplně. Počítač objevil ve výkonu jejich motorů nějaké fluktuace – těsně předtím, než zpomalili. Řekla bych, že jsme je hnali moc tvrdě.“

„Rozbili si loď?“

„Jo, tak nějak.“

Holden si dal dlouhý doušek z baňky, spálil si přitom jazyk, ale nevařilo mu to.

„Kdy je dostihneme?“

„Do pěti minut. Nanejvýš. Alex čekal s konečným bržděním, až budeš tady nahoře a připoutaný.“

Holden klepl na komunikačním panelu na tlačítko společného kanálu a řekl: „Amosi, připoutej se. Do pěti minut ty zlé hochy máme.“ Pak přepnul na kanál do kokpitu: „Alexi, jak to vypadá?“

„Taky si myslím, že mají po motorech,“ odvětil Alex se svým táhlým marťanským přízvukem z Mariner Valley.

„Na tom se zřejmě shodneme,“ přitakal Holden.

„S takovou se jim špatně zdrhá.“

Mariner Valley bylo původně osídleno Číňany, východoindickými obyvateli a Texasany. Alex měl tmavou pleť a uhlově černé vlasy z Východní Indie. Holdenovi, který pocházel ze Země, vždycky připadalo divné a zneklidňující, když slyšel nápadný texaský přízvuk z úst člověka, jenž by podle všeho měl mluvit spíš paňdžábsky.

„A nám to ulehčí život,“ prohlásil a zapnul velitelský bojový panel. „Zastav nás na deseti tisících kiláků. Pustím na ně zaměřovací laser a zapnu zbraně lokální obrany. Otevřeme taky vnější poklopy ke hlavním. Není důvod, proč nevypadat co nejhroživěji.“

„Rozumím, šéfe,“ odvětil Alex.

Naomi se otočila s křeslem a uculila se na Holdena: „Boj s vesmírnými piráty. Velmi romantické.“

Holden jí úsměv bezděčně oplatil. Připadala mu krásná i v marťanské důstojnické kombinéze, která byla pro její vytáhlou a útlou postavu člověka z Pásu o tři čísla kratší a o pět velikostí širší. Dlouhé vlnité černé vlasy měla stažené v týle do neučesaného ohonu. Její rysy představovaly neobyčejně vydařenou kombinaci Asie, Jižní Ameriky a Afriky – nezvyklou dokonce i v genetickém tyglíku Pásu. Mrkl na svůj odraz hnědovlasého hochy ze statku v Montaně v potměném panelu a v porovnání s ní si připadal zcela tuctově.

„Viš, jak mám rád všechno, co tebe přiměje použít výraz ‚romantický‘,“ pravil. „Jen se obávám, že postrádám tvůj zápal. Začali jsme ochranou sluneční soustavy před děsivou mimozemskou hrozbou. A tohle tady?“

Holden dobře znal jen jediného policajta, a ještě jenom krátce. Během dlouhé řady katastrofických událostí, jež se nyní zkráceně označovala jako ‚incident na Erotu‘, se Holden dal dohromady s vyzáblým, šedivým, zlomeným mužem jménem Miller. V době, kdy se seznámili, už Miller své zaměstnání u policie opustil a posedle dál ve vlastní režii řešil případ ztracené osoby.

Nikdy nebyli vysloveně přátelé, ale podařilo se jim zabránit vyhlazení lidské rasy, k němuž spěla sociopatická politika korporací a nově objevená mimozemská zbraň, kterou si kdekdo v dějinách lidstva pletl se Saturnovým měsíčkem. Vzhledem k takovému úspěchu se jejich spolupráce jevila užitečná.

Holden zastával místo důstojníka na vesmírných lodích už šest let. Vídal lidi umírat, ale jen z pozorovatelných za radarem. Na Erotu viděl smrt tisíců lidí zblízka a za děsivých okolností. Pár jich dokonce sám zabil. Dávka ozáření, k níž tam přišel, pro něj znamenala doživotní me-

dikaci k zastavení růstu různých druhů rakovin, jež mu bujely v tkáních. Ale i tak z toho vyšel lépe než Miller.

Díky Millerovi mimozemská nákaza přistála na Venuši místo na Zemi. Což ji ovšem nezabilo. Ať už byly cíle cizího naprogramovaného ovládnutí jiných organismů jakékoli, pod hustým příkrovem mračen Venuše to stále pokračovalo a dosud nikdo nedokázal nabídnout vědecktější hypotézu než nějaké: *Hmm. Divné.*

Záchrana lidstva stála starého, unaveného chlapíka z Pásu život.

Záchrana lidstva udělala z Holdena zaměstnance Spolku vnějších planet a pronásledovatele pirátů. I v těch nejhorších dnech si říkal, že z té záležitosti vyšel přece jen lépe.

„Třicet vteřin do střetu,“ oznámil Alex.

Holden se v mysli vrátil do přítomnosti a zavolal do strojovny. „Jsi dobře připoutaný, Amosi?“

„Jasně, kapitáne. Připravenej na všechno. Nenechte mi tuhle holku moc prostřílet.“

„Dneska nikdo na nikoho střílet nebude,“ prohlásil Holden, když ukončil hovor. Naomi ho slyšela a tázavě povytáhla jedno obočí. „Naomi, dej mi spojení. Chci pozdravit naše kamarády tam venku.“

Vteřinu nato se mu ovládnutí komunikace objevilo na panelu. Zaměřil pirátskou loď úzkým paprskem a vyčkal, až spojení zazáří zeleně. Když k tomu došlo, řekl: „Neoznačený lehký tahači, tady je kapitán James Holden ze Spolku vnějších planet, válečná fregata *Rosinante*. Prosím ohlašte se.“

Ve sluchátkách bylo ticho až na statický šum radiace na pozadí.

„Hleďte, hoši, nechme toho hraní. Víím, že vííte, kdo jsem. Já zase víím, že jste před pěti dny zaútočili na nákladní loď *Somnambul*, převážející jídlo, vyřadili jste jí pohon a ukradli šest tisíc kilo proteinů a všechnen vzduch. Víc o vás vědět nepotřebuju.“

Další mlčení se statikou.

„Takže tady je můj návrh. Už mě nebaví vás honit a nenechám se zdržovat, dokud neopravíte tu svoji polámanou loď a nepozvete mě na další veselou honičku. Pokud do šedesáti vteřin neoznámíte úplnou a naprostou kapitulaci, vypálím na vás pár torpéd s vysoce účinnými plazmovými hlavicemi a roztavím vaši loď na zářící škváru. Potom poleťím domů a v noci se mi bude náramně dobře spát.“

Statický šum konečně přerušil jakýsi chlapec, podle hlasu moc mladý, aby si už zvolil životní dráhu piráta.

„To nemůžete udělat. SVP není žádná opravdová vláda. Podle zákona mi nemůžete udělat ani hovno, tak kurva vypadněte,“ pravil

hlas, který jako by po celou dobu hrozil sklouznutím k pubertálnímu vypísknutí.

„Vážně? To je to nejlepší, co máš?“ odvětil Holren. „Hele, zapomeň na chvilku na debaty o legálních postupech a o tom, co představuje skutečnou vládní autoritu. Koukni se na ladarový obraz mé lodi. Sedíš v nějakém záplatovaném nákladáku, na který někdo přivařil gaussovský kanón vyrobený na koleně, a já v moderním marťanském torpédovém bombardéru s palebnou silou, jaká by rozprášila menší měsíc.“

Hlas na druhé straně neodpovídal.

„Hoši, i když mě neuznáváte jako legální autoritu, snad se shodneme aspoň na tom, že vás můžu vyhodit do vzduchu, kdy se mi zachce?“

Komunikátor zůstával tichý.

Holden si povzdechl a promnul si kořen nosu. Přes přísun kofeinu ho hlava nepřestávala bolet. Nechal kanál k pirátské lodi volný a otevřel si spojení do kokpitu.

„Alexi, vypal na ten nákladák krátkou salvu z obranných děl. Miř na prostředek.“

„Počkat!“ zaječel kluk na druhé lodi. „Vzdáváme se! Ježíšikriste!“

Holden se v nulové gravitaci protáhl, vychutnával si to po celém dni akcelerace, a pro sebe se usmál. *Dneska se opravdu nebude na nikoho střílet.*

„Naomi, vysvětli našim novým kamarádům, jak ti mají předat ovládnání lodi na dálku. Vezmeme je na stanici Tycho, ať si s nimi poradí soudy SVP. Alexi, jakmile vypnou motory, naplánuj nám návrat při hezkém, příjemném polovičním gé. Budu dole na ošetřovně hledat aspirín.“

Holden si odepnul bezpečnostní postroj a odstrčil se k palubnímu žebří. Cestou mu začal pípát terminál. Byl to Fred Johnson, formální vůdce SVP a jejich osobní patron ve Výrobní korporaci stanice Tycho, jež momentálně sloužila i jako faktický hlavní stan SVP.

„Nazdar, Frede. Chytlí jsme ty ošklivé piráty. Vezeme je k soudu.“

Fredův velký tmavý obličej se stáhl do veselého úšklebku. „To je mi změna. Už tě přestalo bavit vyhazovat je do povětří?“

„Ne, jenom jsem konečně narazil na někoho, kdo mi uvěřil, když jsem ho varoval.“

Fredův úšklebek se změnil v podmračení. „Poslouchej, Jime, proto ti nevolám. Potřebuju tě na Tychonu, a to hned. Něco se děje na Ganymedu...“

Kapitola třetí: Prax

Praxidike Meng stál ve dveřích sběrné stodoly, vyhlížel ven do pole měkce mávajících listů tak zelených, až se zdály téměř černé, a šílel strachy. Kupole se klenula nad ním, temnější, než by měla být. Došlo k odříznutí energie, napájející světla, potřebná pro růst, a zrcadla... Na to ani nemohl pomyslet.

Míhotání bojujících lodí připomínalo poruchy na laciné obrazovce; barvy a pohyby, které tam neměly co dělat. Známkou toho, že něco je úplně špatně. Olízl si rty. Musí přece být nějaké řešení. Musí existovat způsob, jak se zachránit.

„Praxi,“ řekla Doris. „Musíme jít. Hned.“

Nejnovější objev v oboru zemědělské botaniky za podmínek minimálních zdrojů *Glycine kenon*, varianta sójového bobu natolik geneticky modifikovaného, že už se prakticky jednalo o nový rostlinný druh, představoval práci posledních osmi let jeho života. Tohle byl důvod, proč se jeho rodiče dosud osobně nesetkali se svou jedinou vnučkou, a do jisté míry i toho, že ztroskotalo jeho manželství. Viděl v polích osm nepatrně odlišných odrůd uměle vytvořených chloroplastů, a každý z nich se snažil vydobýt z jediného fotonu co nejvíc proteinu. Ruce se mu třáslly. Bylo mu na zvracení.

„Zbývá tebe pět minut do nárazu,“ naléhala Doris. „Musíme se evakuovat.“

„Já to nevidím,“ odpověděl Prax.

„Blíží se to dost rychle; až to uvidíš, neuvidíš už nic dalšího. Všichni už odešli. Jsme poslední. Tak pojď do výtahu.“

Obrovská orbitální zrcadla byla vždycky jeho spojenci, zářila na jeho pole jako stovka bledých sluncí. Nemohl uvěřit, že by ho zradila. Ta představa byla šílená. Zrcadlo, řídicí se dolů na povrch Ganymedu – na jeho skleník, jeho sójové boby, jeho životní dílo –, si to nevybralo. Stalo se obětí příčiny a důsledku, stejně jako všechno ostatní.

„Já odcházím,“ oznámila Doris. „Jestli tady budeš otálet ještě čtyři minuty, zemřeš.“

„Počkej,“ hlesl Prax. Vyběhl do skleníku. Na kraji nejbližšího pole padl na kolena a zaryl prsty do úrodné černé půdy. Její pach pro něj byl

něco jako pačuli. Zatlačil prsty co nejhloběji, obemkl jimi kořínky. Malá, křehká rostlinka se mu v rukou uvolnila.

Doris čekala v průmyslovém výtahu, připravená sestoupit do jeskyní a tunelů stanice. Prax se úprkem hnal k ní. Teď, když měl rostlinku, kterou musel zachránit, připadal mu dóm strašlivě nebezpečný. Prolétl dveřmi a Doris stiskla tlačítko na ovládacím panelu. Prostorná kovová kabina výtahu sebou šklubla, pohnula se a zahájila sestup. Za normálních okolností vozila těžká zařízení: kultivátory, traktory, tuny humusu ze staničních recyklátorů. Teď v ní cestovali jen tři: Prax, usazený se zkříženými nohama na podlaze, sójová sazenička, podřimující na jeho klíně, Doris, která si hryzala spodní ret a sledovala svůj ruční terminál. Výtah se zdál příliš velký.

„Zrcadlo může spadnout vedle,“ promluvil Prax.

„Mohlo by. Jenomže jde o třináct set tun skla a kovu. To bude pořádná rázová vlna.“

„Třeba dóm vydrží.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou a Prax s ní přestal mluvit.

Kabina hučela a řinčela, klesala níž a níž pod led na povrchu, klouzala do spleti tunelů, které se zavrtávaly do masy stanice. Vzduch byl cítit po topných tělesech a průmyslových mazadlech. Ani teď nemohl uvěřit, že to udělali. Nemohl uvěřit, že ti vojenští hajzlové na sebe opravdu začali střílet. Nikdo, nikdo přece nemohl být tak krátkozraký. Jenomže to vypadalo, že mohl.

Během měsíců po rozpadu aliance Země-Mars v duchu prošel stadiem neustále hlodajících obav a přes opatrné naděje se propracoval až ke lhostejnému klidu. Každý den, kdy Spojené národy a Martané nezačali konflikt, považoval za kousíček důkazu, že to ani neudělají. Přesvědčil sám sebe, že situace je stabilnější, než se zdá. I kdyby se všechno pokazilo a došlo k válce se střílením, tak k ní nedojde tady. Z Ganymedu přece pocházelo jídlo. Se svou magnetosférou představoval také nejbezpečnější místo pro těhotné ženy – hlásil nejnižší výskyt prenatalních deformací a mrtvě narozených dětí v celém systému vnějších planet. Ganymedes byl střediskem všeho, co lidstvu umožňovalo expanzi do sluneční soustavy. Práce zdejších vědců byla právě tak vzácná jako křehká a lidé, kteří o všem rozhodovali, by přece nenechali dojít válku až sem.

Doris vyslovila cosi obscénního. Prax k ní vzhlédl. Prohrábla si rukou řídké bílé vlasy, otočila se a odplivla si.

„Spojení přerušeno,“ ukázala ruční terminál. „Celá síť je uzamčena.“

„Kdo to udělal?“

„Staniční bezpečnost. Spojené národy. Mars. Jak to mám vědět?“

„Ale když...“

Kabina se otrásla, jako by do její střechy udeřila obří pěst. S řinkotem, rvoucím uší, zabraly nouzové brzdy. Světla zhasla, na dva rychlé údery kolibřího srdíčka je pohltila temnota. Pak naskočila čtyři nouzová LED světla na baterii a vzápětí znovu zhasla, když se kabina octla opět pod proudem. Nastoupila diagnostika poruchy: motory hučely, zařízení cvakala, sledovací rozhraní rozvínovalo kontrolní součty jako atlet protahující se před během. Prax se zvedl a přešel ke kontrolnímu panelu. Sensory v šachtě hlásily minimální atmosférický tlak, který navíc ještě klesal. Pocítil otřes, jak se kdesi nad nimi zavřely bezpečnostní dveře. Vnější tlak začal zase stoupat. Vzduch ze šachty vylétl do vesmíru, než se spustily nouzové systémy a prostor uzamkly. Jeho dóm byl ohrožen.

Jeho skleník byl zničen.

Přiložil si ruku na ústa, aniž by si uvědomoval, že si po bradě rozmazává hlínu. Část jeho mysli přeskakovala mezi věcmi, které musí udělat, aby zachránil projekt – kontaktovat svého vedoucího projektu na RMD-jih, znovu vyplnit dodatečnou žádost o grant, sehnat záložní data k obnovení vzorků virových nosičů –, zatímco jiná část se ztišila a podivně zklidnila. Ten pocit, že v sobě má dva lidi, přičemž první se zoufale snaží zachránit, co se dá, a druhý už se oddává otupělému truchlení, mu připomínal poslední týdny jeho manželství.

Doris se k němu otočila, na širokých ústech nepatrný náznak pobaveného úsměvu. Podala mu ruku.

„Bylo mi potěšením s vámi pracovat, doktore Mengu.“

Kabina se zatřásla, jak se zatáhly nouzové brzdy. Z mnohem větší dálky k nim dolehl další náraz. Spadlo zrcadlo nebo loď. Vojáci po sobě na povrchu házejí granáty. Možná se bojuje i hlouběji ve stanici. Neměli možnost to zjistit. Potřásl jí rukou.

„Pro mě to byla čest, doktorko Bournová,“ řekl.

Věnovali dlouhou tichou chvíli prodlení u hrobů svých předchozích životů. Doris si povzdechla.

„Tak fajn,“ pravila. „Zkusme se odtud dostat.“

Meina denní školka se nacházela hluboko v těle měsíce, ale zastávka metra ležela jen pár set metrů od nákladiště výtahu, a nejkratší cesta k ní netrvala ani deset minut. Totiž netrvala by, pokud by metro fungovalo.

Za třicet let života na Ganymedu si Prax nikdy nevšiml, že zastávky mají bezpečnostní dveře.

Čtyři vojáci na stráži před zavřenou stanicí měli zbroj z tlustých plátů pomalovaných pohyblivými maskovacími vzory v odstínech béžové a ocelové, stejně jako chodba. Měli útočné pušky odstrašující už svými rozměry a mračili se na hlouček asi tuctu lidí, kteří se chtěli protlačit kolem nich.

„Jsem členem rady pro transport,“ vykládala jim vysoká, hubená snědá žena a zdůrazňovala každé slovo klepnutím prstu na hrudní plát jednoho z vojáků. „Když nás nepustíte, budete mít potíže. Vážné potíže.“

„Jak dlouho to bude mimo provoz?“ zeptal se jeden muž. „Musím se dostat domů. Jak dlouho to bude trvat?“

„Dámy a pánové,“ zvolala vojačka vlevo. Měla silný hlas. Nesl se nad mumláním a brbláním hloučku, jako když učitel promluví k neposlušným dětem. „Toto zařízení je z bezpečnostních důvodů uzavřeno. Do vyřešení vojenských záležitostí není povolen pohyb mezi úrovněmi s výjimkou určeného personálu.“

„Na čí straně jste?“ vykřikl kdosi. „Jste Marťané? Na které straně jste!“

„Prozatím,“ pokračovala vojačka, ignorujíc jeho otázku, „vás všechny žádáme o trpělivost. Jakmile bude cestování bezpečné, metro se otevře. Do té doby vás žádám, abyste se ve vlastním zájmu uklidnili.“

Prax neměl ponětí, že promluví, dokud neuslyšel vlastní hlas. Zněl naříkavě.

„Moje dcera je na osmé úrovni. Má tam školku.“

„Všechny úrovně jsou uzavřeny, pane,“ odpověděla mu vojačka. „Jistě bude v pořádku. Jen musíte mít strpení.“

Snědá žena z rady pro transport si založila ruce. Prax si všiml, že dva muži opustili tísňící se skupinku, odcházejí úzkou, špinavou chodbou a povídají si. Tady, vysoko ve starých tunelech, vzduch páchl recyklátory – plastem, horkem a umělými přísadami. A teď také strachem.

„Dámy a pánové!“ volala vojačka. „V zájmu vlastního bezpečí musíte zůstat v klidu tam, kde jste, dokud se vojenská situace nevyřeší.“

„Jaká přesně je ta vojenská situace?“ ozvala se žena vedle Praxe důrazným tónem.

„Překotně se vyvíjí,“ odpověděla vojačka. Prax si pomyslel, že v jejím hlase slyší nebezpečné vzrušení. Jistě byla vyděšena jako všichni. Jenomže ona měla pušku. Takže tohle nepůjde. Musí najít jiný způsob. S poslední zbývající rostlinkou *Glycine kenon* v ruce opustil zastávku metra.

Bylo mu osm let, když se jeho otec přestěhoval z jednoho z hustě obydlených středisek na Europě a začal pracovat na stavbě výzkumné laboratoře na Ganymedu. Stavba zabrala deset let a během té doby Prax prošel obtížným obdobím dospívání. Když se jeho rodiče sbalili a chystali se přemístit za novou smlouvou na asteroid na excentrické oběžné dráze nedaleko Neptunu, Prax zůstal, získal botanickou pracovní stáž a doufal, že toho využije pro pěstování zákonem zakázané nezdaněné marihuany. Brzy přišel na to, že stejný plán tady má každý třetí stážista. Čtyři roky, které strávil pátráním po nějakém zapomenutém koutu nebo opuštěném tunelu, který by už nebyl obsazen ilegálním hydroponickým experimentem, mu pomohly získat dosti dobrý přehled o architektuře tunelů.

Kráčel úzkými starými chodbami z dob první generace stavby. Podél stěn posedávali muži a ženy, jiné viděl v barech a restauracích, s prázdnými obličejí, s hněvivými nebo vyděšenými výrazy. Na obrazovkách běžely staré zábavné pořady, hudba nebo divadelní představení či abstraktní umění místo obvyklého zpravodajství. Neozývalo se žádné cvrlikání ručních terminálů přijímajících nové zprávy.

Poblíž centrálních rozvodů vzduchu našel, co hledal. Údržba vzdychky mívala pár starých elektrických skútrů, které se jen tak povalovaly. Nikdo už je nepoužíval. Jelikož Prax patřil k zasloužilým vědeckým pracovníkům, terminál mu umožnil průchod rezavějící ohradou z řetězů. Vybral si skútr s postranním vozíkem a napůl nabitou baterií. Už to bylo sedm let, kdy se naposled posadil na tenhle dopravní prostředek. Položil *Glycine kenon* do kočáru, projel diagnostické sekvence a vytlačil své vozidlo do chodby.

Na prvních třech rampách, stejně jako u metra, hlídkovali vojáci. Prax se neobtěžoval zastavováním. U čtvrté rampy, zásobovacího tunelu, který vedl ze skladů na povrchu k reaktorům, nebyl nikdo. Zastavil se, skútr pod ním ztichl. Ve vzduchu se vznášel ostře kyselý pach, který nedokázal určit. Pozvolna zaznamenával další podrobnosti. Stopy po ožehnutí na nástěnném panelu, šmouha od čehosi tmavého na podlaze. Zaslechl vzdálený praskavý zvuk a trvalo mu tři čtyři dlouhé nádechy, než ho identifikoval jako střelbu.

Překotně se vyvíjí zjevně znamenalo boj v tunelech. V hlavě mu vyskočila představa Meiny třídy tečkované děrami po kulkách a ztropené dětskou krví, živá jako něco, co si pamatoval, ne pouze viděl ve své fantazii. Hrůza, kterou cítil v dómu, se k němu vrátila, ale tentokrát byla stonásobně horší.

„Určitě je v pořádku,“ řekl rostlině vedle sebe. „Nikdo přece nepřipustí střelbu ve školce. Jsou tam děti.“

Zelenočerné listy už začínaly vadnout. Nikdo přece nechce válčit, když jsou kolem děti. Nebo zásoby jídla. Nebo křehké zemědělské skleníky. Ruce se mu už zase třáslly, ale ne tolik, aby nemohl řídit.

K prvnímu výbuchu došlo, právě když sjížděl po rampě ze sedmé na osmou úroveň podél jedné z katedrálně rozlehlých nedokončených jeskyní, kde stavitelé ponechali surový led měsíce mokvat a znovu zamrzat, takže vzniklo cosi mezi velkým zeleným prostorem a uměleckým dílem. Zablesklo se, následoval otřes, skútr šel do smyku. Rychle se blížila vysoká stěna a Prax honem vyškubl nohu, aby si ji při nárazu nepochroumal. Nad sebou slyšel křičící hlasy. Vojáci budou v plné zbroji a dorozumívat se budou rádiem. Aspoň myslel, že nějak takhle to má vypadat. Lidé, kteří tady ječí, jsou prostě lidé. Druhá exploze udělala díru do stěny jeskyně, kus modrobílého ledu o velikosti traktoru se odtrhl od stropu a pomalu, nezadržitelně padal na podlahu a zavrtal se do ní. Prax se zoufale snažil udržet skútr rovně. Srdce jako by se mu dobývalo ven z hrudního koše.

Na horním konci zatáčející rampy spatřil postavy ve zbroji. Neměl poňtí, jestli patří ke Spojeným národům, nebo k Marsu. Jeden z vojáků se otočil k němu a zvedl pušku. Prax dupl na pedál a sklouzl po rampě dolů. Následoval ho štěkot automatických zbraní s pachem kouře a páry.

Dveře školky byly zavřené. Netušil, jestli je to dobré znamení, nebo naopak zlověstné. Zastavil rozkymácený skútr, seskočil. Nohy měl slabé a nejisté. Původně chtěl slušně zaklepat na ocelové dveře, ale hned při prvním pokusu si rozsekl kůži na kotnících prstů.

„Otevřete! Mám tady dceru!“ Hulákal jako šílenec, ale kdosi uvnitř ho slyšel nebo ho zahlédl na bezpečnostním monitoru. Ocelové pláty spojené klouby se zatřáslly a začaly se zvedat. Prax se spustil na zem a vlezl dovnitř.

Novou učitelku, slečnu Carrie, viděl jen párkrát, když sem Mei vodil nebo ji vyzvedával. Mohlo jí být sotva dvacet a byla vysoká a hubená jako typická obyvatelka Pásu. Nevybavoval si ji však s takhle šedivou tváří.

Ovšem školní místnost zůstala nedotčena. Děti seděly v kroužku a zpívaly písničku o mravenčím putování sluneční soustavou s rýmy na

názvy hlavních asteroidů. Nikde žádná krev, žádné díry po kulkách, ale i sem se ventilací vplížil pach hořících plastů. Potřeboval Mei dostat na nějaké bezpečnější místo. Nebyl si jist, kde asi by to mělo být. Podíval se na kruh dětí a pokoušel se najít její tvář, její vlasy.

„Mei tu není, pane,“ pravila Carrie napjatým a současně zadýchaným hlasem. „Dnes ráno si pro ni přišla její matka.“

„Dnes ráno?“ vyhrkl Prax, ale jeho mysl se zasekla na slovech *její matka*. Co Nicola pohledává na Ganymedu? Před dvěma dny od ní dostal zprávu o soudně určených alimentech; nemohla se přece za tu dobu dopravit z Cerery na Ganymeda...

„Hned po svačině,“ vysvětlovala učitelka.

„Chcete říct, že byla evakuována. Někdo přišel a Mei evakuoval.“

Ozval se další výbuch, roztrásl led. Jedno z dětí vydalo vysoký zděšený zvuk. Učitelka se od něj odvrátila k dětem, pak zpátky. Když konečně promluvila, snížila hlas.

„Její matka přišla hned po svačině. Vzala Mei s sebou. Vaše dcera tu celý den nebyla.“

Prax vytáhl svůj terminál. Spojení pořád nefungovalo, ale na pozadí měl obrázek z prvních Meiných narozenin, kdy ještě bylo všechno v pořádku. Jako by už uplynuly celé věky. Zvedl obrázek a ukázal na Nicolu, která se smála a houkala těstovitý, rozjařený uzlík, kterým byla Mei.

„Tahle?“ zeptal se. „Tahle tady byla?“

Zmatek na učitelčině tváři mu dal odpověď. Došlo k chybě. Někdo – nová chůva nebo sociální pracovnice nebo bůhví kdo – přišel vyzvednout dítě a dostal nesprávné.

„Byla v počítači,“ hlesla učitelka. „Byla v systému. Ukázal nám ji.“

Světla zablikala. Pach kouře sílil, vzduchové recyklátory hučely hlasitěji, praskalo v nich a křupalo, jak se usilovně snažily vysát těkavé látky. Chlapec jménem Prax by teď měl zakňourat a učitelka se instinktivně obrátila k němu. Prax ji vzal za loket a otočil ji zpátky.

„Ne, vy jste udělali chybu,“ řekl. „Komu jste to Mei vydali?“

„Podle našich záznamů to byla její matka! Měla správnou identifikaci. Systém ji propustil.“

Z chodby k nim dolehl přerývaný štěkot střelby. Venku kdosi ječel, potom spustily křik dětí. Učitelka se mu vytrhla. Cosi bouchlo do dveří.

„Mohla mít tak třicet. Tmavé vlasy, tmavé oči. Měla s sebou doktora, byla zapsaná v systému a Mei se nijak nebránila.“

„Vzali s sebou její léky?“ zeptal se. „Vzali ty léky?“

„Ne. Já nevím. Myslím, že ne.“

Aniž by o tom přemýšlel, Prax ženou zatřásl. Jen jednou, ale pořádně. Jestli Mei nemá s sebou léky, už teď vynechala polední dávku. Možná vydrží až do rána, než její imunitní systém začne kolabovat.

„Ukažte mi ji,“ žádal Prax. „Ukažte mi její obrázek. Té ženy, která ji odvedla.“

„Nemůžu! Systém je vypnutý!“ vykřikla učitelka. „V chodbách zabíjejí lidi!“

Dětský kruh se rozpadl, vřiskot se střídal s jekotem. Učitelka plakala, ruce si tiskla na tváře. Její pleť nabrala téměř namodralý odstín. Prax cítil, jak jeho mozek ovládá syrový zvířecí děs. Klid, který na něj náhle padl, z té hrůzy pranic neubral.

„Je tu nějaký evakuační tunel?“

„Řekli nám, že máme zůstat tady,“ odpověděla.

„Já vám říkám, že se máte evakuovat,“ prohlásil Prax, ale myslel si: *Musím najít Mei.*

Kapitola čtvrtá: Bobbie

Vědomí se jí vrátilo v podobě pohněvaného bzukotu a bolesti. Bobbie jednou mrkla, pokoušejíc se vyčistit si hlavu a rozhlédnout se, kde to je. Vidění měla k zbláznění rozmazané. Z bzukotu se vyklubal alarm z jejího obleku. Do tváře jí blikala barevná světélka, jak jí displej přilby posílal údaje, které nedokázala přečíst. Počítač obleku se nacházel uprostřed restartu a alarmy se probouzely jeden po druhém.

Pokusila se pohnout pažemi a objevila, že je sice slabá, ale nikoli ochrnutá nebo někde uvězněná. Protinárazový gel v obleku se vrátil do teplotního stavu. Za hledím její přilby se cosi pohnulo. Hlava, která se pohupovala tam a zpátky, do jejího zorného pole a zase pryč. Něco cvaklo, kdosi zastrčil do vnějšího portu skafandru pevnou linku. Zdravotník, který zjišťoval údaje o jejích poraněních.

V jejím vnitřním reproduktoru se ozval mladý mužský hlas: „Máme tě, Gunny. Máme tě. Budeš v pořádku. Všechno bude fajn. Jenom vydrž.“

Ani nestačil doříct slovo *vydrž*, když znovu omdlela.

Probrala se, když to s ní poskakovalo nahoru a dolů cestou dlouhým bílým tunelem na nosítkách. Oblek už na sobě neměla. Bobbie si dělala starosti, že polní zdravotníci neztráceli čas a nevytahovali ji z něj normálně, že prostě zrušili automatiku a vydali pokyn, kterým rozebrali všechny švy a klouby. Byl to rychlý způsob, jak dostat zraněného vojáka ze čtyř set kilogramů obrněného exoskeletu, ale oblek se přitom zničil. Bobbie pocítila pro svůj věrný starý bojový skafandr bodnutí lítosti.

O chvíli později si vybavila, že jí před očima roztrhali na kusy celou četu, a její smutek kvůli ztracenému obleku se najednou zdál malicherný a nedůstojný.

Tvrký náraz nosítek jí vyslal podél páteře blesk bolesti a uvrhl ji zpátky do temnot.

„Seržantko Draperová,“ řekl nějaký hlas.

Bobbie se pokusila otevřít oči a zjistila, že to nejde. Každé víčko vážilo tunu a pouhý pokus je zvednout ji zcela vyčerpalo. Tak se aspoň pokusila odpovědět tomu hlasu a překvapilo ji a poněkud zahanbilo, že jí z toho vyšlo jakési opilé zamumlání.

„Je při vědomí, ale jen tak tak,“ mínil hlas. Byl mužský, hluboký a měkký. Zdál se naplněn vřelou účastí. Bobbie zadoufala, že bude mluvit dál, dokud se jí nepodaří usnout.

Druhý hlas, ostrý, ženský, odpověděl: „Nechte ji odpočívat. Pokoušet se přivést ji k plnému vědomí by teď bylo nebezpečné.“

Laskavý hlas opáčil: „Mě nezajímá, jestli ji to zabije, doktorko. Potřebuji s tímto vojákem promluvit a potřebuji to hned. Tak jí dejte něco, co mi to umožní.“

Bobbie se pro sebe usmála, aniž by jí docházel smysl slov, která ten krásný hlas pronesl; vnímala jen ten laskavý, vřelý tón. Začala znovu usínat a nadcházející temnota jí byla přítelem.

Páteří jí projel bílý plamen, prudce se posadila na posteli, zcela bdělá. Připomínalo to účinky *šťávy*, chemického koktejlu, který se dává mariňákům, aby zůstali při vědomí a ostražití během manévrů s vysokým přetížením. Bobbie otevřela oči a pak je zase honem zavřela, když jí je málem vypálilo z důlků jasné osvětlení v místnosti.

„Zhasněte ta světla,“ zamumlala. Slova jí vycházela z vyschlého hrdla jako šepot.

Červená záře, která jí pronikala zavřenými víčky, trochu pohasla, ale když je znovu otevřela, pořád byla příliš jasná. Kdosi ji vzal za ruku a podržel ji, aby jí do ní vložil pohárek.

„Udržíte to?“ zeptal se vlídný hlas.

Bobbie neodpověděla; přitiskla si pohárek k ústům a dvěma lačnými doušky vodu vypila.

„Ještě,“ řekla, tentokrát už hlasem, který se začínal podobat tomu jejímu.

Slyšela, jak si někdo přisunuje židli, a pak kroky, vzdalující se po vykachličkované podlaze. Krátký pohled, který pokoji věnovala, jí sdělil, že je v nemocnici. Ozýval se tu elektrický šum lékařských přístrojů, cíti-

la dezinfekci a moč, které spolu vzájemně soupeřily o nadvládu. Skličně si uvědomila, že zdrojem zápachu moči je ona sama. Chvilku byl puštěný kohoutek, pak se k ní kroky vrátily. Znovu jí někdo vložil do ruky pohár. Tentokrát upíjela pomalu a nechávala si vodu v ústech, než ji spolkla. Byla chladná a lahodná.

Když dopila, hlas se zeptal: „Ještě?“

Zavrtěla hlavou.

„Možná později,“ odpověděla. Pak, po chvíli: „Jsem slepá?“

„Ne. Dostala jste kombinaci léků pro soustředění a silných amfetaminů. Což znamená, že máte úplně rozšířené zornice. Omlouvám se, nenapadlo mě ztlumit světla, než jste se probudila.“

Hlas byl stále teplý a laskavý. Bobbie chtěla vidět tvář, která k němu patřila, a tak to riskla a zamžourala jedním okem. Světlo už ji nespálilo jako poprvé, ale pořád bylo nepříjemné. Z majitele hlasu se vyklubal velmi vysoký, hubený muž v uniformě vesmírné výzvědné služby. Obličej měl úzký a napjatý, jako by se lebka pod ním snažila prodrat ven. Věnoval jí děsivý úsměv, který se projevil pouze nepatrným prohnutím koutků úst.

„Zbrojní seržantka Roberta W. Draperová, druhá expediční jednotka vesmírné pěchoty,“ řekl. Jeho hlas byl v takovém rozporu se vzhledem, že si Bobbie připadala jako při sledování dabovaného filmu.

Po několika vteřinách ještě stále nepokračoval, a tak Bobbie řekla: „Ano, pane,“ koukla na jeho výločky a dodala: „Kapitáne.“

Už mohla otevřít obě oči bez bolesti, ale v údech cítila zvláštní brnění. Připadala si otupělá a roztřesená současně. Potlačila potřebu ošívát se.

„Seržantko Draperová, mé jméno je kapitán Thorsson a jsem tu, abych vyslechl vaše hlášení. Ztratili jsme celý váš oddíl. Mezi silami Spojených národů a Marťanské parlamentní republiky na Ganymedu už dva dny probíhá bitva, která podle nedávných odhadů způsobila na infrastrukturu škodu přes pět miliard marťanských dolarů a smrt téměř tři tisíc vojáků a civilního personálu.“

Znovu se odmlčel a upíral na ni pohled přimhouřených očí, jež se třpytily jako hadí. Bobbie si nebyla jistá, jakou odpověď od ní očekává, a tak jen řekla: „Ano, pane.“

„Seržantko Draperová, proč vaše četa zničila základnu SN u dómu číslo čtrnáct?“

Ta otázka byla tak nesmyslná, že si Bobbie musela několik vteřin namáhat mozek, aby pochopila, co doopravdy znamená.

„Kdo vám dal rozkaz k zahájení palby a proč?“

Přece se nemůže ptát, proč její lidé zahájili palbu. Copak neví o tom monstru?

„Vy nevíte o tom netvorovi?“

Kapitán Thorsson se nepohnul, ale koutky úst se mu zamračeně svěsily a čelo se natlačilo k nosu.

„Netvor,“ pronesl. Z jeho hlasu se nevytratila ani špetka vřelosti.

„Pane, nějaký netvor... mutant... cosi zaútočilo na základnu Spojených národů. Jejich vojáci běželi k nám, aby se zachránili. Nestříleli jsme na ně. Ten... tvor, ať to bylo cokoli, je zabíjel, a pak zabil i nás.“ Udělalo se jí nevolno, musela polknout chuť po citrónech. „Totiž, všechny kromě mě.“

Thorsson se chvíli chmuřil, pak sáhl do kapsy a vyndal malý digitální magnetofon. Vypnul ho a postavil na podnos u Bobbiiny postele.

„Seržantko, dám vám druhou šanci. Až dosud byly vaše záznamy vzorné. Jste skvělý mariňák. Jeden z našich nejlepších. Chcete začít znovu?“

Zvedl magnetofon a položil prst na tlačítko *smazat*. Upíral na ni přitom významný pohled.

„Myslíte si, že lžu?“ Svědivý pocit v končetinách se změnil ve velmi konkrétní nutkání natáhnout se a zlomit tomu namyšlenému hajzlovi ruku v lokti. „Všichni jsme na to stříleli. Musí existovat záznam z kamer na zbraních celého oddílu, kde je vidět, jak to monstrum zabíjí vojáky SN a pak útočí na nás. Pane.“

Thorsson potřásl svou sekyrovitou hlavou, přivřel oči, až se téměř ztratily.

„Nemáme k dispozici žádný záznam celého boje a žádná uložená data...“

„Bylo tam rušení,“ skočila mu do řeči. „Když jsem se k tomu tvorovi dostala blíž, přišla jsem o rádiové spojení.“

Thorsson pokračoval, jako by nic neřekla. „A veškerý lokální hardware byl ztracen, když se na dóm zřítilo orbitální zrcadlo. Nacházela jste se mimo oblast dopadu, ale rázová vlna vás odhodila téměř o dalšího čtvrt kilometru dál. Nějakou dobu nám trvalo, než jsme vás našli.“

Veškerý lokální hardware byl ztracen. Jak sterilní způsob podání. Každý člen Bobbiina oddílu rozmetán na všechny strany a odpařen, když spadlo z oběžné dráhy zrcadlo o váze pár tisíc tun. Monitor se rozezněl hlubokým, zvonivým tónem alarmu, ale nikdo si toho nevšiml, tak ho ignorovala také.

„Můj oblek, pane. Já na to také páčila. Moje video tam musí být.“

„Ano,“ kývl Thorsson. „Prozkoumali jsme video z vašeho skafandru. Nic než statické rušení.“

Tohle je jako ve špatném hororu, pomyslela si. Hrdinka, která patří netvora, ale nikdo jí nevěří. Představila si druhé dějství, v němž ji odsoudí válečný soud a je propuštěna bez poct, a zadostiučinění se jí dostane až v dějství třetím, když se monstrum znovu objeví a zabije každého, kdo nevěřil...

„Počkat!“ vyhrkla. „Jakou dekompresi jste použili? Můj oblek je starší model. Kompresní program pro video je verze 5.1. Povězte to technikům, ať to zkusí ještě jednou.“

Thorsson na ni okamžik zíral, pak vytáhl ruční terminál a někomu zavolal.

„Přineste bojový skafandr seržantky Draperové do jejího pokoje. Pošlete s ním technika s videopřehrávačem.“

Odložil terminál a věnoval Bobbii jeden ze svých děsivých úsměvů.

„Seržantko, přiznám se, že jsem nanejdůležitější zvědav, co chcete, abych viděl. Jestli to má být nějaká léčka, získala jste jen trochu času.“

Bobbie neodpověděla, ale její emoce vůči Thorssonovi se definitivně posunuly od strachu přes hněv po vztek. Pořádně se v úzké nemocniční posteli podepřela a odvrátila se, takže seděla na kraji a deku odsunula stranou. Při její postavě obvykle pouhá její přítomnost muže zastrášovala nebo vzrušovala. Každopádně většinou znejistěli. Naklonila se k Thorssonovi a byla odměněna tím, že si o stejnou vzdálenost odsunul židli.

Z jeho znechuceného výrazu pochopila, že okamžitě poznal, co právě udělala, a odvrátil zrak od jejího úsměvu.

Dveře pokoje se otevřely a dvojice techniků dovnitř přivezla na vozíku její skafandr. Byl netknutý. Nezničili ho, když ho z ní sundávali. V krku se jí udělal chuchvalec, musela ho honem polknout. Před Thorssonem nehodlala projevit ani okamžik slabosti.

Ten šašek ukázal na staršího z techniků: „Vy. Jak se jmenujete?“

Mladý technik rázně zsalutoval. „Četař elektrotechnik Mate Singh, pane.“

„Pane Singhu, tady seržantka Draperová prohlašuje, že její oblek má odlišný kompresní program pro video, a že proto jste nemohli přečíst příslušná data. Je to tak?“

Singh se uhodil plochou dlaně do čela.

„Sakra. Ano,“ opravil se. „Nenapadlo mě... Tohle je starý Mark III Goliáš. Když začali vyrábět Marka IV, úplně přepsali firmware. Naprosto odlišný způsob ukládání videodat. No teda, to jsem ale pitomec...“

„Ovšem,“ přerušil ho Thorsson. „Udělejte, co je třeba, a ukažte nám videonahrávku z toho skafandru. Čím dřív to zvládnete, tím méně času vinou vaší neschopnosti ztratím.“

Singhovi se muselo přičíst ke cti, že ani nešpitl. Ihned připojil oblek k monitoru a pustil se do práce. Bobbie si svůj oblek prohlížela. Měl na sobě spoustu škrábanců a důlků, ale celkově se zdál nepoškozený. Cítila silné nutkání obléknout se do něj a říct Thorssonovi, kam si může strčit svůj přístup

Nohy a ruce se jí znovu roztrásly. Così se jí zatřepetalo v krku jako tep malého zvířátka. Natáhla ruku a dotkla se toho. Byl to její vlastní tep. Začala něco říkat, ale technik už vítězně zvedl pěst a plácl si s asistentem.

„Máme to, pane,“ oznámil Singh a pustil přehrávání.

Bobbie se pokoušela video sledovat, ale obraz se jí pořád rozmazával. Sáhla po Thorssonově paži, aby upoutala jeho pozornost, jenomže nějak minula a nakláněla se dál dopředu.

A už je to tady zas, pomyslela si, následoval kratičkový pocit volného pádu a pak temnota.

„Zatraceně,“ pravil ostrý hlas. „Já vám ksakru povídala, že k tomuhle dojde. Seržantka utrpěla vnitřní zranění a těžký otřes mozku. Nemůžete ji prostě napumpovat speedem a vyslychat ji. Je to od vás nezodpovědnost. Kruci, je to zločin!“

Bobbie otevřela oči. Byla zpátky v posteli. Thorsson seděl na židli vedle ní. V nohou postele stála podsaditá blondýna v nemocničním pracovním oděvu, zrudlá v obličejí a očividně rozzuřená. Když viděla, že je Bobbie při vědomí, přistoupila k ní a vzala ji za ruku.

„Seržantko Draperová, nepokoušejte se pohnout. Spadla jste a zhoršila si některá zranění. Už jsme vás stabilizovali, ale teď musíte odpočívat.“

Během této řeči doktorka hleděla na Thorssona a její výraz doplňoval za každou větu vykřičník. Bobbie přikývla a vlastní hlava jí přitom připadala jako kýbl vody, který někdo přenáší v proměnlivé gravitaci. Jeli-kož to nebolelo, usoudila, že jí dali všechna analgetika, která měli k dispozici.

„Pomoc seržantky Draperové byla pro nás zásadní,“ pravil Thorsson bez jediného náznaku omluvy v krásném hlase. „Právě nás uchránila před totální válkou se Zemí. Nasazovat vlastní život pro záchranu ostatních je prakticky definice Robertina poslání.“

„Neříkejte mi Roberto,“ zamumlala Bobbie.

„Gunny,“ řekl. „Je mi líto, co se stalo vašemu oddílu. Ale hlavně mě mrzí, že jsem vám nevěřil. Děkuji vám, že jste se zachovala profesionálně. Díky tomu jsme se vyhnuli vážným pochybením.“

„Myslela jsem, že jste prostě blbec,“ zašeptala.

„Taková je moje práce, seržantko.“ Zvedl se. „Odpočiňte si. Posadíme vás na loď, jakmile budete schopna let zvládnout.“

„Na loď? Kam? Zpátky na Mars?“

Thorsson neodpověděl. Pokývl doktorce a opustil místnost. Doktorka zmáčkla tlačítko na jednom přístroji u Bobbiiny postele, cosi chladivého se jí prudce vlilo do paže. Světla zhasla.

Želé? Proč ve špitálech vždycky dávají k jídlu želé?

Bobbie nesoustředěně dlouhala vidličkolžící do roztrhšeného zeleného kopečku na talíři. Konečně se cítila dost dobře, aby mohla doopravdy jíst, a ta měkká, průhledná strava, kterou jí pořád nosili, ji čím dál víc rozčilovala. I ta vysokoproteinová a vysokokarbohydrátová šlichta, kterou je krmili na většině lodí ve Flotile, se jí teď zdála chutná. Nebo tlustý houbový řízek s omáčkou a kuskusem...

Dveře pokoje odjely stranou a vpustily dovnitř její lékařku, o níž už teď věděla, že se jmenuje Trisha Pichonová, ale trvá na to, aby jí říkali Dr. Trish, spolu s kapitánem Thorssonem a ještě jedním mužem, jehož neznala. Thorsson ji obdařil svým strašidelným úsměvem, ale Bobbie už si zvykla, že takhle prostě funguje jeho obličej. Zdálo se, že postrádá svaly potřebné k normálnímu úsměvu. Neznámý muž měl stejnokroj kaplana vesmírné pěchoty, z něhož se nedalo poznat, k jakému náboženství se hlásí.

Jako první promluvila dr. Trish.

„Dobré zprávy, Bobbie. Zítra vás propustíme. Jak se cítíte?“

„Fajn. Mám hlad.“ Bobbie znovu dlouhla do želatiny.

„Pokusíme se vám tedy sehnat opravdové jídlo,“ usmála se doktorka a opustila pokoj.

Thorsson ukázal na kaplana. „Tohle je kapitán Martens. Bude nás na naší cestě doprovázet. Nechám vás, ať se můžete seznámit.“

Odešel, než mohla Bobbie odpovědět, a Martens sebou plácl na židli u lůžka. Podal jí ruku, Bobbie ji stiskla.

„Nazdar, seržantko,“ řekl. „Já...“

„Když jsem vyplňovala dotazník 2790, napsala jsem do kolonky náboženství *žádné* a myslela jsem to vážně,“ uřela ho.

Martens se usmál. Očividně se nijak nepohoršil nad přerušením ani jejím agnosticismem.

„Nejsem tady za žádnou církev, seržantko. Jsem také vyškolen jako poradce pro truchlící, a vy jste byla svědkem smrti každého vojáka ze svého oddílu, nehledě na to, že jste sama málem zahynula. Kapitán Thorsson a vaše lékařka se shodli, že byste mě mohla potřebovat.“

Bobbie už se chystala k přezíravé odpovědi, ale zabránil jí v tom chuchvalec v hrudi. Skryla rozpaky za dlouhým douškem vody a pak řekla: „Mně je dobře. Díky, že jste se zastavil.“

Martens se pohodlně opřel, jeho úsměv ani nezakolísal.

„Kdyby vám po tom, čím jste prošla, bylo skutečně dobře, znamenalo by to, že s vámi něco není v pořádku. Navíc vás teď chtějí poslat do situace s obrovskými emocionálními a intelektuálními tlaky. Jakmile se dostaneme na *Zemi*, nemůžete si dovolit přepych zhroucení nebo post-traumatického stresu. Máme spoustu práce...“

„*Země?*“ Bobbie při tom slově málem nadskočila. „Počkat, počkat. Proč mám letět na *Zemi*?“

Kapitola pátá: Avasarala

Chrisjen Avasarala, zástupkyně náměstka výkonné administrativy, seděla u konce stolu. Její oranžové sáří představovalo jedinou barevnou skvrnu ve vojenské modři a šedi schůze. Zbýlých sedm lidí u stolu byli vedoucí příslušných odborů ozbrojených sil Spojených národů; samí muži. Zнала jejich jména, jejich kariérní životopisy a psychologické profily, platy a politické konexe, věděla, kdo s kým spí. U černé stěny nehybně stáli mlčenliví osobní asistenti a poslíčci, jako plachá mládež v tanečních. Avasarala kradmo vytáhla z kabelky pistáci, nenápadně ji rozlouskla a strčila si solený oříšek do pusy.

„Jakékoli setkání s marťanským velením musí počkat, dokud nebude situace na Ganymedu stabilizována. Předčasné oficiální diplomatické rozhovory by pouze navodily zdání, že akceptujeme nový status quo.“ To promluvil admirál Nguyen, nejmladší z přítomných. Dravý jako jestřáb. Okouzlený sám sebou, jak už to u úspěšných mladých mužů bývá.

Generál Adiki-Sandoval pokýval svou mohutnou býčí hlavou.

„Souhlas. Momentálně tady neřešíme Mars. Kdybychom Spolku vnějších planet ukázali sebemenší slabost, můžeme vzápětí počítat s prudkým nárůstem teroristické aktivity.“

Mikel Agee z diplomatického sboru se opřel na židli a neklidně si olízl rty. Se svými ulízanými vlasy a vyzáblým obličejem se podobal jakési antropomorfní kryse.

„Pánové, nemohu souhlasit...“

„Přirozeně,“ pravil suše generál Nettleford. Agee si ho nevšímal.

„Setkání s Marsem je v této fázi nezbytný první krok. Jestliže se uchýlíme k předběžným podmínkám a překážkám, tak proces konsolidace nejen pozdržíme, ale zvyšujeme pravděpodobnost nového nárůstu nepřátelských nálad. Pokud ovšem dokážeme snížit tlak, upustit trochu páry...“

Admirál Nguyen přikývl, tvář měl zcela bezvýraznou. Když pak promluvil, zvolil konverzační tón.

„Nemáte, vy hoši z diplomatického, nějaké modernější metafory než tu s parním strojem?“

Avasarala se uchichtla spolu s ostatními. O Ageem si také nemyslela nic moc.

„Mars už své akce vystupňoval,“ pravil generál Nettleford. „V této chvíli mi připadá nejlepší stáhnout Sedmou zpátky ze stanice Ceres. Ať vyrazí, a na plný plyn. Pověste na stěnu tikající hodiny, a uvidíme, jestli Marťané budou chtít zůstat na Ganymedu.“

„Máte v úmyslu přesunout je do Jupiterovy soustavy?“ zeptal se Nguyen. „Nebo je chcete poslat k Marsu?“

„Povolat někoho k Zemi se dost podobá vyslání k Marsu,“ odvětil Nettleford.

Avasarala si odkašlala.

„Víte něco nového o původním útočnickovi?“ zeptala se.

„Naši technici na tom pracují,“ řekl Nettleford. „Ale o tom tu právě mluvím. Jestliže Mars na Ganymedu testuje nové technologie, nemůžeme si dovolit nechat je určovat tempo. Musíme mít na palubě vlastní hrozbu.“

„Takže šlo o protomolekulu?“ přeptal se Agee. „Chci říct, bylo to totéž jako na Erotu, když byl zničen?“

„Pracujeme na tom,“ zopakoval Nettleford, jako by překusoval slova. „Je tu značná podobnost, ale také pár zásadních odlišností. Nerozšířilo se to takovým způsobem jako na Erotu. Na Ganymedu nedochází k takovým změnám jako u populace na Erotu. Ze satelitních obrazů se nám zatím jeví, že se to vydalo do marťanského teritoria a následně provedlo sebedestrukci, nebo jejich strana situaci nějak vyřešila. Pokud ta věc má vůbec něco společného s Erotem, pak došlo k vylepšení.“

„Takže Mars získal vzorek a přetvořil ho ve zbraň,“ prohlásil admirál Souther. Nikdy toho moc nenamluvil. Avasarala vždycky zapomněla, jak vysoký má hlas.

„To je jedna z možností,“ přisvědčil Nettleford. „Jedna velmi pravděpodobná možnost.“

„Podívejte,“ ozval se Nguyen se slabým samolibým úsměvem, jako dítě, které ví, že si prosadí svou. „Vím, že jsme už tady vyloučili první úder, ale musíme si promluvit o tom, jaké jsou meze okamžité odpovědi. Pokud šlo o test něčeho většího, vyčkávání může znamenat totéž jako vypočodovat ven z přechodové komory.“

„Měli bychom zorganizovat jednání s Marsem,“ řekla Avasarala.

Místnost ztichla. Nguyenův obličej potemněl.

„Je to...,“ začal, ale větu nedokončil. Avasarala sledovala, jak si muži vyměňují pohledy. Vzala si z kabelky další pistácii, snědla jádérko